

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ

часопис
Волинської єпархії
Київського Патріархату

За єдину Українську Помісну
Православну Церкву!

№ 8 (21) серпень 2006

ПРОБУДИСЬ, УКРАЇНО!

24 серпня Київський Патріархат на Волині урочисто відзначив 15-ту річницю Незалежності України. Цього дня у всіх волинських храмах лунали подячні молитви Господеві за всі Його благодіяння до нашої країни.

Напередодні єпископ Луцький і Волинський Михаїл та канцлер єпархії протоієрей Микола Цап на запрошення облдержадміністрації, облради та Луцької міськради взяли участь в урочистих зборах, які відбулися в обласному академічному українському музично-драматичному театрі імені Т. Шевченка.

У день свята владики й священнослужителі кафедрального собору Святої Трійці долучилися до урочистостей обласного рівня, відкривши віче на Київському майдані Луцька подячним молебнем. Архієрей привітав волинську громаду з ювілеєм і закликав возносити щирі молитви подяки Богові за можливість святкувати 15-річчя незалежності й прохати благословення на подальші багатолітні щасливі роки життя нашої неньки України.

Після віча духовенство взяло участь в урочистій ході центральними вулицями обласного центру. Преосвященний разом із обласними й міськими очільниками поклав квіти до пам'ятних знаків, пошановуючи великих українців.

Офіційне святкування завершилося на Луцькому Меморіалі слави. Тут на прохання кореспондента Волинського телебачення єпископ Михаїл дав коротке інтерв'ю. Відповідаючи на запитання щодо ролі незалежності України для Церкви, він зазначив, що проголошення державності України й утворення Київського Патріархату прямо пов'язані, адже Церква – дух і совість нації. «Коли розум і дух єдині – людина є цілісною і сміливо йде вперед, знаючи куди йде. Подібно й держава буде сильною й неподільною лише тоді, коли матиме єдину Помісну Православну Церкву», – підкреслив преосвященний.

Святкуючи День Незалежності України, мимоволі хочеться порівняти його з найбільшим християнським святом – Великоднем. Обидва вони несуть надію, віщують кардинальні зміни на краще. День Незалежності, такий довгожданий і омріяний став переломним у долі українського народу. Це теж своєрідне воскресіння – воскресіння від червоного тоталітаризму, від голодоморів і репресій. Це воскресіння національної гідності, культури, мови. Зрештою, це воскресіння цілої нації.

Гортаючи сторінки історії рідного народу, його Церкви, часом долю українців хочеться порівняти з долею самого Христа. «Розіпни!» – кричали не раз до Пилата невігласи і вороги Христові. «Розіпни!» – кричать, наказуючи своїм однодумцям ті, хто досі не змирився, що є на землі Україна й Українська Церква. Розпинають і досі, але не усвідомлюють, що не здатні знищити народ, «якого правди сила ніким звоєвана ще не була».

*Ми гинули на палях і в Сибіру,
Нас розрізав кордон і океан,
Але ніхто не знищив світлу віру,
Свободу й волю, як святий талан.*

Декого з тих, хто пробуджував у нас свідомість українця, назавжди схоронила сира земля. Дехто і досі з болем у серці, але з великою надією згадує 1991 рік, коли Україна утвердилася як держава. Ці люди серед нас, живуть тими ж бідами, що й ми. Вони не заробили жодного привілею. Вирішуючи свої проблеми, вони так само оббивають пороги влади й чують відмови, мовляв, у нас все на контролі. Вони і далі готові терпіти, аби лиш Україна залишалася вільною. Бо тільки такою наша держава має перспективи щасливого розвитку.

Незважаючи, що Україна відзначає 15-ту річницю Незалежності, в багатьох випадках незалежність залишається на папері й потребує всестороннього захисту як з боку влади, так і з боку кожного з нас. Особливо, коли конфлікт розпалюється на міжцерковному рівні.

Під час виконання Національного Гімну України на Київському майдані в Луцьку. Фото Сергія ДУБІНКИ

Досить свіжий приклад наводить парафіянка Свято-Феодосіївського храму в Луцьку, коли громада вирішила відвідати святі місця Києва й Чернігова.

– Нас попередили, – говорить Євгенія Белеванцева, – що можуть бути неприємності, бо там Вітренко вже організувала засаду. У Чернігів саме мали привезти мощі святої Варвари. Але нам не хотілося думати про погане. Прибули до Чернігова, який відкривається великою святинею – собором Великомучениці Катерини й побачили там намети, намети, намети... Це дуже вразило наші серця. Як біля святині можуть стояти намети?! Ми побачили сині й червоні прапори. І ось приїхали до монастиря Феодосія. Спочатку, коли вони не знали нас, просто запитали: «Хто ви?» І як сказали, що ми православні, то нас прийняли. Коли вже розмістили для того, щоб дати нам місце відпочинку, опівночі дізнались, що ми із Київського Патріархату. Тоді вони всіх, бабусь, а з нами були бабусі по 80 років, піднімають і кажуть: «Вам тут не місце. Ви розкольники. Тому що це Московський Патріархат. А ви розкольники. І ви не повинні тут бути». За 60 років, скільки я прожила, мені ще так боляче не було ніколи. Тому що я відчула, наскільки ще сьогодні у нас є загроза втрати нашої незалежності. Звертаюся до всіх: «Будьте пильними, шануйте себе, шануйте свою Україну, шануйте свою мову». І мені здається, що сьогодні ще не українці нами правлять. І не всюди нами правлять українці.

Яка була реакція росіян, якби з ними так учинили б українці на їх Батьківщині? Чи лишився б хто живий з українців після такого конфлікту? Чужинці ж, які не мають абсолютно ніякого відношення до створення цих пам'яток України, стали там господарями і знуцаються з нащадків тих, хто їх будував. І жодної ноти протесту, і жодної реакції ні з боку держави, ні з боку Церкви. Українці мовчать, а караван іде, все більше насуваючись на нашу незахищену землю.

Андрій ГНАТЮК, прот. Віталій СОБКО

З ЦЕРКОВНОГО КАЛЕНДАРЯ

Серпневі священномученики

У серпні згадуємо п'ятьох священномучеників – римських пап часів ще нероз'єданого Християнства. Деякі з них займали цей престол зовсім недовго. Святий Анфір, наприклад, пробув єпископом Римським лише кілька тижнів і на початку 236 року загинув мученицькою смертю тільки за те, що не бажав відректися Христової віри. Так само скінчив земну путь його наступник на римській кафедрі – св. Фавій: він став однією з перших жертв гоніння за імператора Деція 250 року. Така ж доля судилася й папі Стефанові Першому, який загинув за Христа 257 року, і його спадкоємцеві Сиксту Другому зі своїм дияконом Лаврентієм вже наступного року під час хвилі репресій на християн за наказом імператора Валеріана. До речі, святого Сикста зобразив Рафаель на славнозвісному образі «Сикстинська Мадонна».

Цінуймо ж, браття і сестри, часи релігійної свободи, що запанувала у нашій Вітчизні, використовуймо сприятливі обставини для спасіння наших душ і не забуваймо згадати у молитвах цих давніх мучеників за віру.

28 серпня – Успіння Пресвятої Богородиці

З усіх свят, встановлених на честь Божої Матері, чи не найбільшим є її славне Успіння. У Діях святих апостолів сказано, що після Вознесіння Ісуса Христа вони повернулися з Оливної гори в Єрусалим і там жили всі разом, чекаючи Зішестя Святого Духа. З ними була й Матір Божа. Там Вона залишилась і відвідувала ті місця, де свого часу бував Христос.

Прийшовши якимось на Оливну гору, Богородиця побачила перед Собою архангела Гавриїла, який сповістив, що Ісус Христос жде її з ангелами, архангелами і всіма небесними

силами. «Через три дні, – казав він, – Спаситель вознесе Тебе, Матір Свою, в небесне Царство, де Ти будеш жити з Ним вічно». Повернувшись додому, Вона прибрала свою світилицю, як до великого свята, просячи, щоб її поховали в Гефсиманії, де лежали батьки та обручник Йосиф.

Перед переходом у вічність виповнилося її заповітне бажання: Вона побачила разом усіх апостолів. Коли настав час відходу, о першій годині у світилиці засяяло яскраве світло Божественної слави, і дах дому розкрився. Сам Ісус Христос зійшов із неба з ангелами і святими. «Величає душа моя Господа», – скрикнула Вона. Підвелась із смертного ложа назустріч Спасителю і передала душу Свою в руки Божественного Сина. Тоді архангел Гавриїл вітав Пресвяту Діву: «Радуйся, Благодатна, Господь із Тобою».

Через весь Єрусалим несли труну з тілом Богородиці в Гефсиманію. За переказом, один із єврейських священників спробував зашкодити процесії й перекинути труну, але ангел невидимим мечем відсік йому руку. Лише після покаяння апостол Павло зцілив його. Три дні апостоли не відходили від могили, а коли третього дня відкинули камінь, аби з Пресвятою попрощався апостол Фома, який спізнився, – її тіла там не знайшли.

У пам'ять того, що Пресвята Діва певний час до своєї кончини постила, свята Церква встановила Богородичний Успенський двотижневий піст, або Спасівку.

Підготували Андрій ГНАТЮК і Віктор ГРЕБЕНЮК

НОВИНИ

Архієрейські служіння

На прохання радіо «Луцьк» єпископ Михаїл дав інтерв'ю ведучій програми «Вітражі» Ірині Кунинець. Понад 40 хвилин він відповідав на низку запитань

щодо співпраці Церкви й держави, стосунків Київського та Московського Патріархатів, актуальних проблем духовного життя християн, а також про власний життєвий шлях.

Зокрема, на прохання журналістки спрогнозувати розвиток ситуації стосовно утворення єдиної Помісної Української Православної Церкви, владика висловив переконання, що утвердження єдиної Церкви – це більше, ніж просто ідея багатьох патріотів-українців. Це дія, яка обов'язково відбудеться, хоча процес складний і тривалий. Не існувало б питання Української Церкви, якби не існувало Української держави. Щодо невизнання Київського Патріархату іншими Помісними Церквами єпископ сказав таке: «Уявіть собі дитину, яка, нещодавно народившись, ще не має свідомості про народження. Але ж ми не можемо сказати, що за відсутності цього документа вона вже не є людиною. Так і з визнанням нашої Церкви. Це питання лише часу».

Чи правильно чинять почаївські монахи, не допускаючи паломників Київського Патріархату до Сповіді? За словами архієрея – однозначно ні. Він гостро засудив дії насельників лаври, назвавши їх політичною структурою. Обитель повинна дбати про спасіння людей, а не займатися пропагандою політичних ідеологій. Преосвященний стверджує, що «священик зобов'язаний прийняти людину, ким би вона не була і який би гріх вона не вчинила. А вже в процесі сповіді він має право накласти певну покуту, як мудрий лікар, який не одразу ампутує хвору руку, а спочатку намагається виликати її. Адже Христос – нікого не відкидав, приймав усіх, зціляючи навіть язичників».

Єпископ Михаїл освятив наріжний камінь майбутнього храму Апостолів Петра й Павла в с. Берегове Рожищенського деканату. З ним співслужили декан протоієрей Василь Шняк, настоятель священик Андрій Голуб, місцеве духовенство.

Під час Богослужіння владика звернувся до присутніх із проповіддю, в якій, зокрема, висловив задоволення тим, що громада, яка створена лише торік, достойно облаштувалася в приміщенні колишньої крамниці тимчасовий храм, активно взялася за будівництво нового.

Духовний голод в Береговому зрозумілий, адже тут не тільки ніколи не було храму Божого, але й ніколи не побував жоден архієрей. Дещо раніше, 12 липня, парафія урочисто відсвяткувала й своє перше храмово свято.

У Рожищенському деканаті працюють

РОЗДУМИ

ПОКЛИКАННЯ ДО БЕЗСМЕРТЯ

Слово «Успіння», яке часто вживається між православними, співзвучне зі словом «засинання». Богородиця, Успіння якої ми нещодавно святкували, не померла, а немовби заснула. Заснула для світу земного, щоб перейти у світ небесний. Так, ми, християни, вживаємо слово «кончина», але не асоціюємо його зі смертю як такою. Кончина – то кінець лише певного періоду. Ісус Христос теж помирав для світу земного, але після Свого Воскресіння у світі прекрасному здолав ворота пекла, «смертю смертю подолав», як співається у пасхальному тропарі. І це найголовніший постулат нашої віри. Оскільки Христос узяв на Себе гріхи всього людства, Він звільнив йому дорогу до раю. Отже, душа людська не вмирає, яка б вона не була. Але через своє життя обирає собі вічну долю.

Ми з гиркотою сприймаємо смерть рідної людини. З трепетом споглядаємо на кладовища, де, здається, назавжди зупиняється життя. І, можливо, не завжди замислюємося: як так – щойно людина говорила, відчувала, думала, і якогось моменту це все зникло. Мозок перестав працювати. Куди воно все дівається? Як це так – нічого не думати, нічого не знати

при тому, що сторонні бачать тіло, яке ще вчора рухалося і яке в одну мить не зникає. Очевидно, не все так просто. Якщо Богородиця була з фізичної точки зору звичайною людиною, такою ж, як і всі інші, і після смерті Своєї воскресла, уже після того як воскрес Христос, значить, смерть – це перехідний етап від одного життя до іншого. І хоча Пресвята Мати мала непорочне зачаття Сина свого від Святого Духа, Вона належить до тих, за чий гріх її Сина розп'яли. Бо народилася і жила серед того ж простого люду.

З іншого боку – Богородиця мала інакший статус, статус Тієї, Хто дав світові Спасителя. І Вона не повинна була б померти, як усі. Але померла. Вона проходила звичайний земний шлях, без будь-яких переваг для Себе. Але та смерть не стала для Неї остаточною. Вона, як і її Син, воскресла.

Смерть і досі залишається для людини непізнаним світом. Як кажуть, звідти ніхто ніколи не повертався, щоб розповісти, як воно там насправді. І все ж, Церква має багато свідчень про потойбічний світ. Окрім Святого Письма, яке пророкує Суд Божий і воскресіння всіх мертвих, які облачатимуться у свої тіла, коли вирішуватиметься їх подальша доля, історія зберігає багато свідчень про той світ. У своїй книзі «Загробне життя» монах Митрофан говорить, що якщо душа наполовину вела праведний спосіб життя, а наполовину грішний, вона ще має шанс на спасіння, якщо робила в житті добрі справи: давала милостину, турбувалася про бідних чи хворих, безкорисливо допомагала друзям чи могла розрадити когось у смутку. За таку людину варто помолитися – і вона буде спасенною. Якщо ж людина більше чинила зла й сама не дбала про своє спасіння, повністю відкинула Бога, то під час проходження митарств душі після смерті

тіла їй уже дуже й дуже складно допомогти. Цією душею заволодіють чорні ангели. І тоді доводиться вже говорити про смерть цієї людини, або її душі. Але про смерть духовну. Тому що ця душа розплачуватиметься весь час за свої гріхи.

Роль молитви за померлих у житті Православної Церкви, каже священик Свято-Феодосіївської церкви, що в Луцьку, протоієрей Богдан Гринів, – це велика рятівна сила для людини, яка померла, для її душі, яка відійшла у вічність. Тому що за гробом людина не може каятися. Бо ще псаломспівець Давид говорив, що після смерті немає каяття. Православна Церква вчить, що через молитву Господь воскрешав і оздоровлював людей. І тому бере своє вчення зі Святого Письма, щоб за молитвами інших люди ставали здоровими, закликає своїх вірних молитися за померлих, щоб їх душі були очищені від гріхів.

Поки людство в очікуванні Другого Пришествія Христа, всі душі, які після свого земного шляху перебувають далеко від Бога, ще можуть сподіватися на спасіння, якщо в цьому світі є хоч одна людина, яка здатна палко молитися за їх спасіння. Самі ж ті, хто відійшли в інший світ, не здатні молитись за себе. Лише святі можуть просити в Бога потурбуватися про інших.

– Святі угодники Божі, найперше, моляться не тільки за живих, але вони моляться і за померлих, – продовжує отець, – тому що в Об'явленні Йоана Богослова читаємо, що біля Престолу Божого стояли старці, які день і ніч підносили свій голос, – значить, вони підносили молитву за всіх, як живих, так і померлих, тому що молитва єднає Церкву Небесну і земну.

– Але ж вони теж свого часу були померлими?

– Але Сам Господь сказав: «Де Я, там буде слуга Мій», який у своєму житті наслідував життя Ісуса Христа і йшов Його дорогою. Навіть апостоли задавали питання Ісусові Христу про те, що вони покинули свої домівки й пішли за Ним. Ісус Христос сказав: «Ви посядете на престолах колін 12-ти Ізраїлевих, і будете там, де Я».

Тому так важливо, аби батьки змалку привчали своїх дітей до Церкви, до віри як майбутніх молитовників за них після смерті. Однак така ситуація, згідно з ученням Церкви, зберігатиметься лише до Страшного Суду, до поки місце перебування душ визначене тимчасово. Після нього доля кожної душі вирішиться назавжди. І не солодко буде тій, яка потрапить у пекло. Тоді вже станеться остаточна духовна загибель людини. Але душа житиме, бо нестиме довічні покарання за скоєні гріхи. Якби вона померла, то марне було б Воскресіння Христове. І рівноправними були б ті, хто чинили добро, і ті, хто чинили зло. Але це неможливо. Господь хоче спасіння кожного, але до Його обителі не можуть потрапити нерозкаяні.

І все ж Богові завжди видніше, кого забрати до Себе. Особливо, коли це стосується молодих і добрих людей. Через їх смерть рідні особливо сумують. Але, хоч як це жорстоко з погляду цього світу звучить, батьки, які люблять своїх дітей, повинні розуміти, що це для тих же дітей може бути спасінням, ніж те, якби вони залишались жити.

– Коли люди хоронять дітей, – продовжує отець Богдан, – то насамперед Церква рекомендує матерям чи рідним не дуже сумувати за померлою дитиною чи юнаком. Важко хоронити, бачити ці сльози за рідних чи близьких. Але найперше християнин повинен знати, що дитина чи то юнак, якщо він у своєму житті ще не сотворив ніякого зла, переходить в інший світ, де немає ні печалі, ні зітхання, де життя безкінечне. І прикладів багато.

(Продовження в наступному номері)

Андрій ГНАТЮК

чотири священики, які опікуються п'ятьма громадами. І хоча священнослужителів недостатньо, вони прагнуть бути добрим пастирями, підтримують один одного та підбадьорюють до розбудови Української Церкви своїх духовних дітей.

19 серпня єпископ Михаїл очолив храмово свято в церкві Преображення Господнього, яка є нижнім приділом ка-

федрального собору Святої Трійці. Службу Богу з ним співслужили соборні священнослужителі.

Під час Богослужіння владика виголосив проповідь про Преображення Ісуса Христа, про те, як ця подія з Його земного життя впливає на нас, наше спасіння. Підкресливши, що Спаситель ясно впливає на християн благодатю, аби преобразити, оновити їх, спасти від зла, архієрей закликав молитовників не обмежувати цю дію Богу: частіше приходити до храму, приступати до Сповіді й Причастя.

Після Божественної Літургії єпископ і священики за давньою традицією освятили першоплоди нового врожаю, принесені тисячами вірян, спраглих Божого благословення й радості світлого літнього свята.

20 серпня в Ковелі освячено ново-збудований собор Великомученика Дмитрія Солунського. Велелюдне Богослужіння з нагоди свята очолив єпископ Луцький і Волинський Михаїл. З ним співслужили міський декан протоієрей Анатолій Александрук – настоятель собору, турійський декан протоієрей Микола Даньків, ковельський районний декан протоієрей Іван Бонис і місцеві священнослужителі. До молитви долучилися ковельський міський голова Сергій Кошарук, голова Локачинської райдержадміністрації Олександр Александрук, представники громадськості.

За Божественною Літургією владика виголосив проповідь про храми Господні як особливі місця благодаті Божої, про те, яке місце вони займають у житті християнина. «Багато будов ви можете збудувати протягом свого життя, – підкреслив преосвященний, звертаючись

до присутніх, – але згадуватимуть вас нащадки саме за те, що ви будівничі й жертводавці святого храму цього».

Після святкового Богослужіння єпископ Михаїл з благословення Патріарха Філарета нагородив отця Анатолія митрою, а головного фундатора собору Івана Омелянюка, директора підприємства «Квант-Ефір», – орденом Рівноапостольного Володимира Великого III ступеня. Благословенні грамоти одержали й ті, хто найбільше попрацював над спорудженням святині.

Насамкінець зі словами вдячності виступили настоятель отець Анатолій, фундатор Іван Омелянюк і ковельський (Продовження на 4 стор.)

ВІДПОВІДЬ БОГОСЛОВА

ОСНОВА ЛЮДИНИ

Запитання

Відомо, що людина троїчна: дух, душа та тіло. У чому різниця між духом людини і її душею?

Відповідає
ієромонах Марк (Левків)

Насамперед потрібно зазначити, що існують дві основні традиції розуміння складу людини: двоїчна (дихотомія) та троїчна (трихотомія). В одній і в другій – достатньо авторитетні як захисники, так і опоненти. Тому, оскільки це питання до цього часу не вирішене, однозначно говорити, що людина троїчна чи двоїчна за своїм складом буде неправильно.

Власне, через неузгодженість святоотцівського богослів'я щодо складу людини і визначення понять «дух» і «душа» складно відповісти й на питання про різницю між ними.

Відповідно до двоїчної схеми, людина складається з душі й тіла, що відповідає біблійному вченню, де людина – істота з двома природами (тілесною та духовною), а душа й дух – синоніми. Цієї думки дотримується святий Василій Великий. Святитель Феодорит Кирський стверджує: «Не на троє ділить людину Божественне Писання, але мовить, що твориво це складається із

душі та тіла». А святитель Йоан Золотоустий пише, що «в людині немає жодної різниці між духом та душею, бо ці два терміни означають одне й те ж, як „тіло“ та „плоть“».

Отже, згідно з цим поглядом, душа, або ж дух, – безсмертна нематеріальна основа в людині, що становить суть її життя.

Троїчна схема складу людини базується на словах апостола Павла з 1-го послання до солунян: «А сам Бог миру хай уповні освятить вас, і хай непорочно збережеться цілими ваш дух, і душа, і тіло до приходу нашого Господа Ісуса Христа». Вона досить поширена серед православних богословів, отців та вчителів Церкви.

Душа, відповідно до цієї теорії, має те ж визначення, що й у дихотомічній. А дух – це дія, енергія, дар, якість душі. Душа невід'ємна від людини, її особистості. Священномученик Мефодій Патарський пише, що окремо душа не є людиною й окремо тіло не є людиною. Людина є тоді, коли душа й тіло з'єднані в один образ. Звідси бути живим – значить мати душу, бути душею. І навпаки, віддати, втратити душу – означає померти. Смерть – порушення цієї єдності тіла й душі. Це трагедія людини, тому що в єдності душі з тілом полягає повноцінне людське життя. Тому душа, маючи в собі життя, оживотворяє тіло. Через те в Біблії термін «душа» вживається

там, де йдеться про життя, цілу людину, її особистість. Душа пронизує все буття людського єства й побачити її в тілі окремо від нього – неможливо. Як кров проникає у кожну клітину людського організму, так і душа наповнює собою тіло.

Дух же не належить людині, вона ним не володіє. Щоб здобувати його, людині потрібно докладати неабияких зусиль. Адже духа можна набутти, втратити, відновити. Він є джерелом і виконавцем у людині різних духовних явищ: молитви, радості, любові, миру тощо. Користуючись метафорою преподобного Симеона Нового Богослова, мо-

жна сказати, що дух людини, це ніби «душа душі людини».

Душа, на відміну від духа, є духовним тілом, сутністю. Як говорить святий Афанасій: «Душа – сутність мисленна (розумна), безтілесна, безсмертна...» Підтримує це й святитель Феодорит Кирський: «Ми говоримо, що душа проста, розумна та безсмертна». У всьому Всесвіті немає такої сутності, як душа, звідси і її цінність: «Не лякайтеся тих, хто тіло вбиває, а душі вбити не може; але бійтеся більше того, хто може й душу, і тіло вам занапастити в геєнні», – говорить Спаситель у Євангелії від Матфея.

Душа в людині весь час та ж сама. Допоки людина жива, душа не відділяється від тіла. Дух же приходить і відходить, він може бути забраним, може хоча б на деякий час покинути людину, що не означає фізичної смерті. Дух оживотворяє людську душу, і його відхід спричиняє смерть душі, але не смерть людини. «Коли почуєш про смерть душі, то не подумай, що душа справді вмирає, адже вона безсмертна, а смерть душі – це гріх і вічна кара», – пише Йоан Золотоустий. Бездуховність людини є тяжкою хворобою, але це досить часто зустрічається.

Можемо зробити висновок, що дух людини не належить їй за природою. Якщо ж душа є невід'ємною частиною людини, то дух спрямовує людину до надприродної мети – співпричастя з Богом. Перебуваючи в душі, людина віднаходить своє дійсне призначення, реалізує себе, здобуває повноту.

СВЯТИНІ ВОЛИНИ

ТОРЖЕСТВО ВОЛОДИМИРСЬКОГО СОБОРУ

Цими днями виповнюється 240 років від закладення першого каменя під будівництво собору Різдва Христового у Володимирі. Припускають, що раніше на цьому місці стояла дерев'яна церква XVII-XVIII століть. На той час у місті налічувалось приблизно 18 храмів і три монастирі. Собор Різдва Христового значно молодший своїх давніх сусідів, які постали тут ще за часів Київської Русі. Проте його історія не менш трагічна і не менш велична.

Спочатку цією спорудою володів греко-католицький чин отців Василіян, а ініціатором будівництва виступив тодішній староста Садовський. Проект розробив архітектор Радзимінський. Дещо він запозичив з Європи і вдало поєднав з українським бароко. Дуже чітко виділяється фасад – він греко-католицького стилю. Стіни собору масивні, товщиною з 2 метри. Інтер'єр з-поміж багатьох інших храмів вирізняється колонами й витягнутими карнізами. З давніх-давен збереглася плитка на підлозі. Уже за радянських часів у храм заїжджала вантажівка з різним непотрібом, а плитка, хоч і потріскана, залишалась суцільною.

1960 року церкву надумали підірвати. Єдине, що її врятувало, навколишні будинки в центрі міста. Вибухова хвиля знищила б не тільки собор, а й їх.

1795 року відбувається третій поділ Польщі. Володимир перейшов під царську Росію. І тоді Російська Православна Церква почала претендувати на цей храм, намагаючись виселити звідти греко-католиків. Після 10-х років XIX століття, коли Російська Церква досягла своєї мети, почала перебудовувати храм. 1840 року вона відправила перше Богослужіння. Храм набув статусу собору при чоловічому монастирі, який розташовувався поруч. Російська ж Церква й переосвятила собор на Різдва Христового. 1860

року тут відновлена єпископія, зароджена ще за часів преподобного Стефана. Так було до 1920 року, коли Володимир знов підпадає під Польщу. На 25 років, у т. ч. й у період приєднання володимирських земель до Радянської України історія собору залишається невідомою. Жодних документів нинішній настоятель протоієрей Микола Удуд не має. Після війни з собору на 45 зробили склад. І лише 1990 року громада активістів-патріотів розпочала рух щодо відродження святині. Вирішили відновити Українську Автокефальну Православну Церкву. 25 січня 1991 року в нижньому храмі відбулось перше Богослужіння. А через два роки громада перейшла під юрисдикцію Київського Патріархату. Тоді парафіянами собору було близько 100 родин. Тепер їх до 1000, або до 5 тисяч вірян.

Практично від часу відродження громади її обслуговує настоятель отець Микола Удуд. Спочатку він правив за усним благословенням владики Спиридона. А в лютому 1993 року вже владики Серафим видав письмовий указ. Тоді було дуже важливо, щоб священник міг служити українською. 5 років отець Микола був сам – і в неділю, і в свято. Згадує, що у Володимирі була родина отця Сергія Кіцюка, який вислав на той час для нашої автокефальної церкви всю літературу й піснеспіви українською мовою. Після 2000-го року з'явилися інші проблеми: до церкви почали ходити комуністи й атеїсти, які часом забували, куди прийшли й починали командувати. Важливо було приділити їм увагу, аби не відштовхнути від віри на початку духовного шляху.

Нині Службу тут правлять щодня. Деканом собору, міста й району призначено протоієрея Юрія Пилипця. Серед штатних священиків, окрім настоятеля, – протоієрей Євген Рябець, Ігор Бігун, ієрей Юрій Здебський. Вони ж і обслуговують монастир.

Собор розписували художники з фірми «Вечірній дзвін». Це обійшлося громаді в 50 тисяч гривень. У січні 1997 року владики Яків освятив іконостас.

З благословення єпископа Михаїла при соборі створений «Володимирський духовний центр». Сюди входять собор,

монастир, канцелярія декана й недільна школа. Згодом тут планують відкрити медичний центр, який би надавав не лише медичну, а й духовну допомогу, готель, їдальню одноразового харчування.

У соборі є частинки мощей преподобного Сергія Радонезького і святителя Феодосія Чернігівського.

2005 року на реставраційні роботи з державного бюджету виділено 200 тисяч гривень, ще 290 тисяч – цього річ.

З нагоди 240-річчя від закладення першого каменя під будівництво святині та 15-ї річниці відновлення храму владики Михаїл відправив у ньому Божественну Літургію. Разом із архієреєм співслужили володимирський декан протоієрей Юрій Пилипець, нововолинський декан протоієрей Стефан Фульмес, настоятель протоієрей Микола Удуд, місцеві священнослужителі. До молитви долучилося чимало вірян, серед яких були й представники місцевої влади – голова райдержадміністрації Юрій Михалець, голова райради Андрій Оніщук та міський голова Петро Саганюк.

Під час Служби Божої преосвященний виголосив проповідь про християнське благочестя та закликав присутніх дякувати Богові за історію храму, за можливість молитися у ньому сьогодні.

З нагоди свята владики відзначив грамотами парафіян, які протягом останніх років активно сприяли відновленню собору та розвитку в ньому церковного життя.

Після Літургії єпископ здійснив постриг у рясофор двох послушниць Володимирського жіночого монастиря Різдва Христового, що поблизу собору. Постриг прийняли Світлана Стець з ім'ям Вероніка та Іванна Кудрянська з ім'ям Неоніла.

Вероніці (Стець) 26 років. Вона родом зі Львівської області, закінчила Львівський інститут технологій бізнесу і права. 19 років незабаром виповниться Неонілі (Кудрянській) з Тернопілля. Маючи повну середню освіту, вона здобула спеціальність «перукар-модельєр».

Андрій ГНАТЮК та прот. Віталій СОБКО
Фото Данила ЗІНКЕВИЧА

НОВИНИ

(Закінчення. Початок на 2 стор.)

голова Сергій Кошарук, який зазначив, що освячення собору – вагома подія не лише для Ковельщини. Вона сприятиме утвердженню України та її Помісної Православної Церкви.

Х міжнародний фестиваль «Поліське літо з фольклором», яке традиційно

відбувається під егідою Міжнародної ради організації фестивалів фольклору і традиційних мистецтв ЮНЕСКО, розпочався молебнем у кафедральному соборі Святої Трійці. Молитва від початку об'єднала всі колективи, адже практично всі вони – християни. Учасників кожного гурту вітали за українською традицією – святковим короваєм на вишиваному рушнику. Водночас вони могли насолодитися співом архієрейського хору «Оранта», який неодноразово ставав переможцем на міжнародних фестивалях.

Після закінчення Богослужіння, яке очолив єпископ Михаїл, кожен колектив виконав свою національну пісню.

Вітаючи учасників, владика бажаючи гуртам бути носіями миру й любові в усьому світі через поширення прекрасних народних традицій.

У Луцькому єпископському деканаті

Луцькі священнослужителі на чолі з обласним деканом протоієреєм Іваном Семенюком освятили хрест на місці будівництва храму Святителя Йона Золотоустого. Церкву спорудять на території школи-інтернату, що по вулиці Дубнівській.

У Богослужінні взяли участь генеральний директор автозаводу Іван Гричанчук, директор підприємства «Луцькводоканал» Анатолій Башук, директор виробничо-комерційного товариства «Будматеріали № 2» Степан Іванісік, директор школи-інтернату Анатолій Дудич, інші достойники, які посиленою жертвою сприяють, аби на цьому місці постала церква Божа.

Кілька років тому тут уже стояла скромна капличка, облаштована цією церковною громадою. Однак за нез'ясованих причин її знищила пожежа.

Бібліотекарі в монастирі

У с. Жидичин Ківерцівщини відбулися збори бібліотекарів району, після яких учасники відвідали місцевий чоловічий монастир Святителя Миколая Чудотворця.

Намісник ієромонах Марк (Левків) коротко розповів бібліотечним працівникам про історію обителі та її відродження, а пізніше з братією відправив молебен за здоров'я у монастирському храмі Преподобного Миколи Святоші, князя Луцького. Виголошуючи проповідь, намісник закликав бібліотекарів приділяти більшу увагу роботі з молоддю.

Як повідомив єпархіяльний прес-службі отець Марк, він приємно здивований побожністю ківерцівських бібліотечних працівників. Під час молебня вони злагоджено співали молитви разом із ченцями. Це при тому, що серед них були представники різних Церков.

Доречно зазначити, що в цьому монастирі діє Бібліотека духовної літератури – благодійна установа, фондами якої можуть користуватися всі бажаючі.

ДУХОВНА ШКОЛА

ХРИСТІЯНСЬКА ЕТИКА: ПРОБЛЕМИ І ПЕРСПЕКТИВИ

Християнська традиція завжди з повагою ставилася до світської освіти. Великі мужі Церкви вважали: у світських науках можна знайти «скарб духовний», тобто багато з того, що сприяє моральному вдосконаленню й інтелектуальному зростанню. На думку св. Григорія Богослова, «кожен, хто має розум, визнає вченість (освіту) першим для нас благом».

Протягом багатьох століть у християнських країнах Європи шкільна освіта особливим чином поєднувала релігійні знання і той невеликий арсенал природознавчих здобутків, яким володів доньютонівський науковий світ. Серед навчальних дисциплін теологія займала далеко не останнє місце.

Починаючи з XVIII століття, дух секуляризації (позбавлення духовного впливу Церкви на суспільство) поступово проникає у всі сфери суспільного життя. Більшою чи меншою мірою наука, філософія, мистецтво, література і навіть етика розвиваються автономно від релігії, формується новий світогляд, у якому майже не залишається місця основним євангельським ідеалам. Сьогодні ми є свідками не лише переоцінки цінностей атеїстичного тоталітарного минулого, а також звелечення західного способу життя, моралі, ідеології та мислення. З іншого боку, поновився інтерес до релігійних та церковних традицій, не залишається незмінним і ставлення до вчення Церкви. Таким чином, зароджується своєрідне протиріччя нашої епохи – це протистояння ліберальних цивілізаційних стандартів, з одного боку, і цінностей національно-культурної ідентичності – з іншого. Яскравий приклад цього – суперечки про впровадження в систему шкільної освіти християнської етики. Такі чинники, як поліконфесійність українського суспільства і в той же ж час домінування в ньому християнських віросповідань, насамперед Православ'я, хоча й розділеного. Та й секулярний, світський характер держави ставлять перед освітянами ряд проблем щодо форм викладання християнської етики в школі.

Виникає складне питання: як урахувати інтереси всіх і кожного?

Досвід європейських країн показує: при бажанні кожне цивілізоване суспільство здатне знайти ті чи інші способи розв'язання проблем релігійного навчання й виховання дітей. У багатьох країнах церковні школи мають той же статус, що й школи публічні. До того ж, деякі держави беруть на себе зобов'язання платити персоналові й відшкодовувати вартість підручників. Наведемо кілька прикладів. У Чехії й Польщі вимога організації релігійного навчання в загальній (публічній) школі є навіть нормою Конституції (до речі, це положення є конституційною нормою не лише вищезгаданих посткомуністичних держав). В Італії релігійні дисципліни у школі викладають світські вчителі, у відборі яких бере участь духовна влада. Знаменно, що в цій, переважно католицькій країні, у викладанні релігії входить також вивчення

положень інших конфесій. В Іспанії кожен школяр віком від 6 до 16 років зобов'язаний щотижня приділяти півтори години релігійній освіті. До того ж, він сам або його батьки можуть вибирати між конфесійним та неконфесійним навчанням. У першому випадку викладачем є зазвичай духовна особа, у другому – найчастіше вчитель історії або літератури. У Німеччині вивчення релігії в школі є обов'язковим, викладають її звичайні вчителі без участі духовних осіб, причому є можливість вибору між вивченням Католицизму, Православ'я, Юдаїзму чи просто етики. У Великобританії, Данії й Греції вивчення релігії (до того ж, переважно офіційної) також є обов'язковим. Можна навести ще не один приклад того, які є форми співпраці Церкви і державної школи в цивілізованих суспільствах і які існують шляхи вирішення найделікатніших проблем, пов'язаних з релігійними переконаннями учнів або їх батьків. Але, мабуть, найперше варто звернути увагу на наявність у нашому суспільстві суттєвих відмінностей щодо церковного і світського осмислення деяких нюансів викладання християнської етики в загальноосвітніх школах.

У Православ'ї мораль не є автономною стосовно віри в Бога та релігійно-духовного життя людини. Навпаки, основні принципи християнської моралі безпосередньо залежать від догматичного богослів'я й органічно вплітаються в цілісну систему християнського світогляду. Це дає змогу вирішувати найбільш гострі питання буття як такого та людського буття зокрема. Світська ж система сучасної освіти хоча й дає певні знання, але не дає відповіді на питання про сенс життя, на питання про те, навіщо взагалі необхідно дотримуватися моральних принципів. Усякий закон базується на чийсь авторитеті. Але на чийому ж авторитеті базується «закон над усіма законами» – моральний закон? І тут ми повинні не тільки зрозуміти, але й прийняти положення, що для будь-якої людини не буде в цій сфері ніякого авторитету, якщо в її серці не буде Бога. Тому курс християнської етики в школі обов'язково має включати в себе елементарні теологічні пізнання, джерелом яких є Святе Письмо та Передання Церкви.

По-друге, для християнської свідомості дотримання моральних принципів – не самоціль, а лише засіб для досягнення духовної досконалості і надійний шлях до Богопізнання. Тому вершиною євангельської доброчинності є любов до Бога і ближнього, цнотливість і чистота душі, смирення та терпіння, справедливість та вірність, незажерливість та милосердя. Відомий російський богослов протоієрей Олександр Шмеман у книзі «Святеє святим» справедливо вказує на контраст і відмінність християнських ідей та пріоритетів на фоні світських. «Варто лише згадати деякі основні „цінності“ секулярної культури – успіх, безпека, становище в суспільстві, конкуренція, вигода, престиж, честолюбство, – щоб зрозуміти, наскільки вони суперечать духу Євангелія». Цілком очевидно, що механічне поєднання сучасних цивілізаційних стандартів та духовних і моральних цінностей Християнства матиме і вже має свої певні негативні наслідки: основні релігійні цінності отримуватимуть зовсім інше, діаметрально протилежне їх євангельському розумінню тлумачення.

(Продовження в наступному номері)

Протоієрей Віктор ПУШКО,
настоятель храму Різдва
св. Йона Хрестителя в с. Лище
Луцького районного деканату

Нетрадиційний урок

Обласний декан протоієрей Іван Семенюк, намісник Жидичинського монастиря ієромонах Марк (Левків), ієромонах Іов (Богуш) та протодиякон Ярослав Місюк на запрошення організаторів провели урок християнської етики в дитячому літньому таборі «Росесник», що неподалік с. Заборолі Луцького районного деканату. Півтори години понад сто підлітків луцьких шкіл слухали священнослужителів, які розповідали про Церкву, молодь у Церкві, про гріхи алкоголізму й наркоманії тощо.

Під час уроку хлопці й дівчата спочатку письмово, а потім і усно ставили численні питання з приводу різноманітних проблем сьогодення. Зокрема, їх цікавило: чому не можна займатися ворожінням, що таке

гріх, етика стосунків хлопців і дівчат, ставлення Церкви до сект і таке інше.

Насамкінець духовенство подарувало дітям духовну літературу.

Помолилися за Лесю Українку

1 серпня обласний декан протоієрей Іван Семенюк разом зі священнослужителями кафедрального собору Святої Трійці відправив панахиду перед пам'ятником Лесі Українки, що на Театральному майдані Луцька. Цього дня 92 роки тому відійшла у вічність видатна українка – Лариса Косач-Квітка.

Звертаючись до пристуніх, отець Іван зазначив, що маємо обов'язок молитися за Лесю Українку й утверджуватися в тій любові, яку виразила поетка у своїх творах.

Того ж дня поминальне Богослужіння з цього приводу відбулося й у с. Колодяжне Ковельського деканату. Хресний хід від місцевої церкви до пам'ятника, який споруджено біля музею, та панахиду там очолив священник Іван Оринчак. До молитви долучилися парафіяни колодяженського храму Святителя Миколая Чудотворця, музейні працівники й туристи.

У Рожищенському деканаті

20 серпня рожищенський декан протоієрей Василь Шняк з нагоди 15-ї річниці української незалежності відправив панахиду перед пам'ятним знаком жертвам Другої світової війни у с. Рудка-Козинська. Звертаючись до присутніх представників влади, навчальних закладів і парафіян із проповіддю, отець декан зазначив, що постраждали від рук фашистів і енкаведистів потребують нашої молитви. Сучасні українці мають бути вдячними тим, хто своєю кров'ю домоглися Незалежності України.

Відзначено керівника «Оранти»

Керівник архієрейського хору «Оранта» отримав звання «Заслужений діяч мистецтв». Відповідну відзнаку Василеві Мойсіюку вручив голова облдержадміністрації Володимир Бондар 23 серпня під час урочистих зборів з нагоди 15-ї річниці незалежності України, які відбулися в обласному академічному українському музично-драматичному театрі імені Т. Шевченка.

Підготував
прот. Віталій СОБКО
Фото автора,
Сергія ДУБИНКИ,
Віталія САРАПІНА
та Наталії ШПАЛЕРЧУК

СТЕЖИНКА ДО ХРАМУ

ПОВЧАННЯ

ІСУС ХРИСТОС ПРЕОБРАЗИВСЯ

Кожен з вас, дорогі друзі, пізнає навколишній світ органами чуття: зором, слухом, нюхом, смаком та дотиком. Але ми знаємо, що поряд з нами існує таємничий невидимий світ – місце перебування Бога та Ангелів. У тому світі перебувають душі людей, які, живучи на землі, дарували свою любов іншим людям, з любов'ю ставились до всього, що їх оточувало. Тому вони тепер також перебувають у любові, в Царстві Божому. Біблія називає Бога Царем світла. Бог хоче, щоб люди прийняли в свої серця світло любові та радості, щоб були такими добрими, як Він.

Але існує ворог світла – це диявол. Він названий царем темряви. Він не хоче, щоб люди були в світлі та радості і завжди штовхає їх на злі вчинки. Ворог підмовив перших людей Адама та Єву відступити від Бога, образити Його. З того часу диявол має владу над людьми. Ми грішимо, засмучуємо Бога і несемо за це справедливе покарання.

Але Бог хотів визволити людей із влади темряви, дати кожному можливість повернути втрачені через гріхи чистоту і світло серця. Для цього Він послав на землю Свого Сина – Ісуса Христа.

Щоб урятувати нас, дати можливість отримати прощення, коли згрішимо, позбавити нас покарання, Христос прийняв покарання за наші гріхи замість нас – постраждав від злих людей і був розп'ятий на хресті.

Перед тим як постраждати, Ісус Христос хотів показати учням Свою силу і славу для того, щоб вони не журились і не лякались, коли Він помиратиме, вірили в те, що Він перемає смерть. Для цього Він узяв трьох з них – Петра, Якова та Іоана – і пішов з ними на гору.

Біблія говорить, що людина, в серці якої злість і гріх, живе в долині, у прірві, куди не проникає сонячне проміння. І навпаки, якщо людина очищає своє серце від злого, виховує в собі добрі риси – то вона піднімається на висоти, де багато сонячного світла і тепла.

Щодня молитись і бути слухняним – це важко. Підніматись на гору також важко. Але коли ми вже на вершині – дихаємо свіжим гірським повітрям і бачимо чудові краєвиди, то забуваємо про втому. Так само, коли ми завдяки слухняності і молитві піднялись у своєму серці до Бога – від радості ми забуваємо про труднощі.

Христос любив гори і часто піднімався ними, щоб порозмовляти з Небесним Отцем. Цього разу Він ішов з найкращими зі Своїх друзів. Ісус, напевне, вже вкотре розповідав учням про те, як Бог любить людей, що навіть коли

люди залишали Його, Він не залишав їх. Господь послав пророків, які нагадували всім про Бога, також звіщали про прихід на землю Спасителя. Розповідав, для чого Він прийшов на землю.

Коли завершили шлях, Христос розпочав молитву. Учні приєднались до Нього, але, зморені підйомом на гору, швидко задрімали. А коли прокинулись, побачили дивне видіння. Ісус світився таємничим світлом. Обличчя Його сяло, як сонце, навіть одяг став сліпучо-білим. Два чоловіки неземного вигляду розмовляли з Христом. Серце підказало апостолам, що це Мойсей та Ілля. Мойсей нагадував про Божий Закон – Заповіді, Ілля був представником усіх пророків.

Учні були вражені побаченням. Їх серця сповнила велика радість та відчуття близькості Бога. Їм навіть здалося, що настало веселе свято Кушів, яке було встановлене на згадку про подорож Божого народу через пустелю. Відзначаючи це свято, євреї лишали свої домівки і цілий тиждень жили в шатрах-кущах біля храму: молились, дякували Богу, згадували, як Він вивів їх з пустелі. Тому Петро промовив: «Господи, як нам добре тут! Зробимо три шатра – Тобі та пророкам, які до Тебе прийшли». Вони хотіли чим довше перебувати в цьому радісному стані.

Наступної миті їх огорнула хмара і прозвучав голос Бога Отця: «Це Син Мій улюблений, що Його Я вподобав. Його слухайтесь».

Ці слова стосуються кожного з нас. Якщо ми хочемо перебувати в такій радості, яку відчували апостоли, і бачити славу Ісуса Христа, відчувати Його поряд з собою, то мусимо бути слухняними Йому, додержуватись Його Заповідей.

Апостоли зрозуміли, що їхній Учитель – справді Божий Син, Спаситель світу. Христос показав їм, що кожна людина повинна преобразитись і збирати в своє серце світло Божої любові. Тоді в Царстві Божому така людина сяятиме, мов зірка. Усе побачене так вразило апостолів, що вони в страху попадали на землю. Ісус підійшов, торкнувся учнів і заспокоїв їх: «Вставайте, не бійтесь!» Вони встали і вже не бачили нікого, окрім Ісуса, Який набув звичайного вигляду. Він наказав не розповідати про побачене, поки не воскресне.

Дорогі друзі! Ми також повинні щодня потрошки підніматись на гору Божу, тобто молитись, досліджувати Слово Боже, читати про життя святих людей, змінюватись у кращий бік, преобразитись разом із Христом.

Перевірте себе, як ви зрозуміли повчання, і доповніть речення пропущеними словами: «ЯКОВОМ», «ІЛЛЕЮ», «ДОБРЕ», «ГОРУ», «ШАТРА».

Ісус Христос піднявся на з Петром, та Іваном. Петро вигукнув: «Господи, нам тут. Давай зробимо три ! Христос розмовляв з пророками Мойсеєм та

КАЗКА

ШЛЯХ ДО СВІТЛА

В одній далекій країні, за горами, за морями з давніх-давен у печерах під землею живуть люди. Там вони народжуються, проводять своє життя і помирають. Вони не знають, що існує інший, багатогарний світ.

Якось один з них випадково побачив отвір у стелі печери. Це його зацікавило і він вирішив піднятися до нього. Підйом був дуже важким, довелося здиратися на високу прямовисну стіну. Усі, хто спостерігали за сміливим дослідником, в один голос відмовляли йому, казали: «Облиш це. Не муч себе». Але він продовжував свій шлях. Скоро печерник зауважив у себе над головою тьмяне світло. Він піднімався все вище і світло стало виразнішим. Нарешті голова його з'явилася над поверхнею землі.

Мешканець печери був вражений тим, що йому довелося тут побачити. Він почав кричати вниз своїм товаришам, що тут вгорі надзвичайно гарно: тут синє небо, золоте сонце, зеленіють трави і ростуть чарівні квіти. Печерники чули крик свого побратима, але не розуміли, про що він говорить. Їм, що звикли до темряви, це було чимось незбагненим. Вони

глибокодумно крутили головами, одні твердили, що іншого світу, крім того, в якому вони живуть, немає і бути не може, інші казали, що їхній товариш збожеволів.

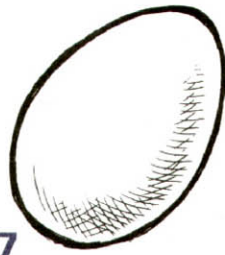
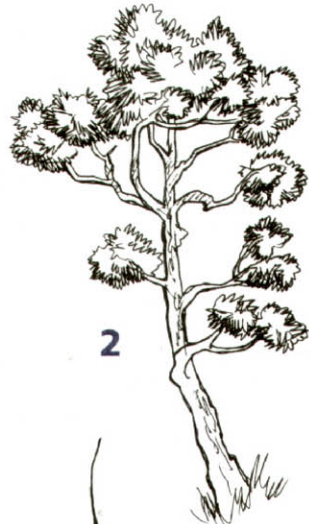
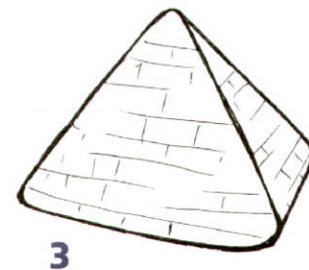
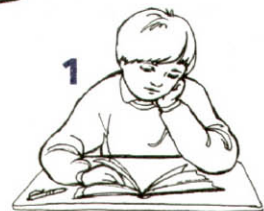
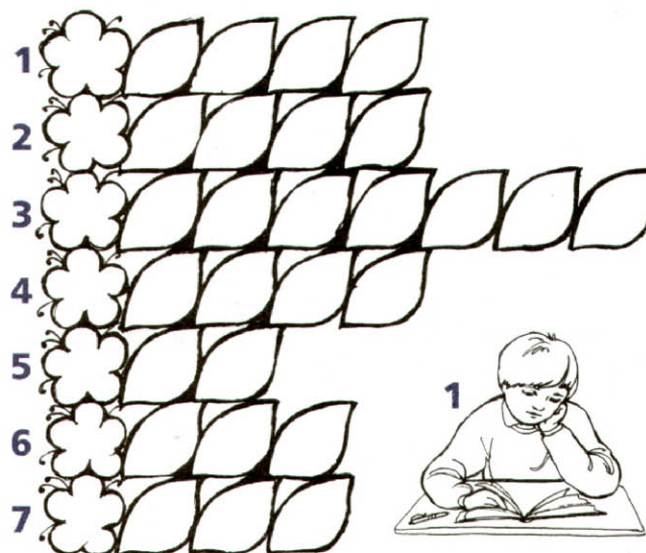
Ця казка розповідає про тих, хто вірить в Бога, і про невіруючих. Жителі печер – це ті люди, які не вірять в існування прекрасного невидимого світу, в якому вічно живуть душі слухняних Богові людей. Вони думають, що ми живемо лише тут, на землі, а тому піклуються тільки про тіло: як його нагодувати, краще одягнути, розважити.

Ті ж люди, які в першу чергу дбають про душу, поступово починають відчувати новий світ, тілесним людям незрозумілий. Найбільшого успіху в цьому досягають святі. Вони, з допомогою Божою підіймаючись на найвищі духовні вершини, бачать цілком інший світ, не подібний до того грубого, брудного і жорстокого, в якому ми живемо. Вони починають гукати до своїх земних співродичів, розповідати їм про те, що бачать і відчують, але їм мало хто вірить.

Якщо ми хочемо бути справжніми людьми, громадянами неба і землі, то мусимо турбуватись про свою душу: годувати її молитвою, читанням Біблії, Святим Причастям, прикрашати її добрими справами.

КРОСВОРД

Повписуй назви намальованих предметів і у виділеній вертикальній рамці прочитаєш назву свята, до якого готуємось постом

Сторінку підготував священник Андрій РОТЧЕНКОВ, директор Центру християнського виховання дітей і молоді. Малюнки Ірини та Івани ДАЦЮК

ВАРТО ЗНАТИ

ПІЗНАЙМО НАШЕ МИНУЛЕ

Братство планує «воскресити» нові історичні документи

Державні архіви зберігають величезний масив документів, що стосуються нашого минулого. На жаль, нам відома лише мізерія. Причина – держава і влада самоусунулись від цих історичних скарбів, їх дуже поволи розробляють і аналізують вчені та ентузіасти. Братство, незважаючи на повну відсутність власних джерел фінансування, дещо зробило, аби «воскресити» сторінки власної багатой і цікавої історії, бо це і частинка історії України.

Перевидано «Пом'яник» Луцького Хрестовоздвиженського братства, який був започаткований 1618 року і довгий час вважався втраченим; повне зібрання творів – фототипічне видання книги братчика Данила Братковського «Світ, по частинах розглянутий» (Краків, 1697 р.) з паралельним (уперше) перекладом на українську мову, знято фільм «Волинська Голгофа Братковського» (кіностудія «Волинь»), встановлено горельєф Д. Братковського і меморіальну дошку біля місця його страти, надгробок біля крипту братської Хрестовоздвиженської церкви; перевидано книжку Б. Жуківа «Нищення церков на Холмщині у 1938 році», розпочато роботи (на жаль, через брак коштів припинено) щодо створення музею історії Братства тощо.

Братство після свого становлення (1617 р.), окрім активної діяльності на захист Православ'я, займалося і просвітницькою діяльністю. Так, наприклад, у його друкарні в лютому 1628 року вийшла збірка жалобних віршів кількох авторів на смерть видатної при братстві особи – священника Хрестовоздвиженської церкви Іоана Василевича «Лямент» (плач, голосіння). Цікаво, що це перша друкована кирилична книжка, видана у Луцьку. На сьогодні виявлено і досліджено єдиний її примірник,

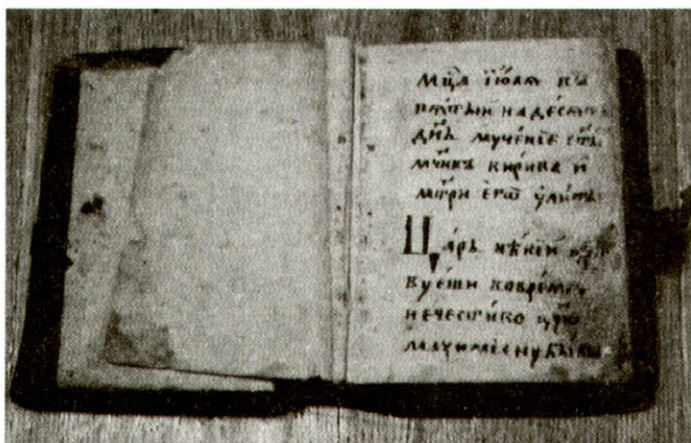
який зберігається у Львівському національному музеї. «Лямент» з паралельним перекладом побачить світ через два-три місяці.

А кандидат історичних наук, докторант Центру українознавства Київського національного університету ім. Т. Г. Шевченка Михайло Довбищенко працює в архівах Києва над пошуком матеріалів, що стосуються історії Братства 1617-1648 рр. і не були опубліковані. Уже знайдено близько ста документів, які становлять великий інтерес для науковців, шанувальників старовини. Збірник вийде друком у першому півріччі наступного року.

Друге життя цим виданням можуть дати люди, яким не байдужа минувшина. Усі, хто долучиться до цієї справи, одержать іменні примірники книг. Р/р Братства в Укрсоцбанку 2600130016203 МФО 303019, код 21733563.

Кошти можна надсилати і поштовим переказом на адресу Братства, на ім'я його голови: 43016 м. Луцьк, вул. Кондзелевича, 5.

Андрій БОНДАРЧУК, голова Волинського крайого братства Святого апостола Андрія Первозваного (Луцького Хрестовоздвиженського), Олена БІРЮЛІНА, завідувача відділом давньої історії Волинського краєзнавчого музею

ОФІЦІОЗ

Священника Валерія Божка звільнено від обов'язків настоятеля храмів Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Гредьки та Успіння Пресвятої Богородиці в с. Городище Ковельського районного деканату з правом переходу в іншу єпархію (указ № 63 від 11 липня 2006 р.).

Протоієрея Івана Семенюка звільнено від обов'язків настоятеля храму Воздвиження Хреста Господнього в Луцьку й призначено настоятелем храму Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку (указ № 65 від 21 липня 2006 р.).

Священника Василя Клочака звільнено від обов'язків настоятеля храму Святителя Феодосія Чернігівського в Луцьку й призначено настоятелем храму Воздвиження Хреста Господнього в Луцьку (указ № 66 від 21 липня 2006 р.).

Священника Андрія Ричака призначено настоятелем храмів Благовіщення Пресвятої Богородиці в с. Гредьки та Успіння Пресвятої Богородиці в с. Городище Ковельського районного деканату з правом переходу в іншу єпархію (указ № 68 від 31 липня 2006 р.).

Священника Юрія Пушкаря звільнено від обов'язків настоятеля храмів Мучеників Флора і Лавра в с. Яковичі й Трьохсвятителів у с. Діхтів Володимирського деканату з зарахування поза штат єпархії (указ № 70 від 1 серпня 2006 р.).

Священника Юрія Зінчука призначено настоятелем храму Мучеників Флора і Лавра в с. Яковичі Володимирського деканату (указ № 71 від 1 серпня 2006 р.).

Священника Юрія Кривіцького призначено настоятелем храму Трьохсвятителів у с. Діхтів Володимирського деканату (указ № 72 від 1 серпня 2006 р.).

Указом № 74 від 25 серпня усі парафіяльні священники зобов'язуються проживати безпосередньо за місцем свого пастирського служіння. Відповідальність за його виконання покладено на деканів, які повинні письмово доповісти у духовну консисторію про виконання.

ВІТАННЯ

Храмові свята:

Церкви Пророка Іллі (Ратне, с. Грем'яче Цуманського дек.), Почаївської ікони Божої Матері (Луцьк, с. Гулівка Ковельського райдек.), Великомученика Пантелеймона (Луцьк, Володимир, Люблинець Ковельського райдек., с. Видуті Турійського дек., с. Рованці Луцького райдек., с. Федорівка Володимирського дек.), Винесення чесних древ животворчого Хреста Господнього (Жовтневе Ново-волинського дек.), Преображення Господнього (Луцьк, Локачі, с. Городище Турійського дек., с. Крухиничі Локачинського дек., с. Рогожани Володимирського дек.), Успіння Пресвятої Богородиці (Луцьк, сс. Береск і Духче Рожищенського дек., сс. Буркачі й Скригове Горохівського дек., с. Гайове Ківерцівського дек., с. Гаразджа Луцького райдек., с. В'язівне Любешівського дек., сс. Городище й Красноволя Ковельського райдек., сс. Радовичі й Старий Порицьк Іваничівського дек., с. Радомишль Луцького райдек., с. Старий Чорторийськ Маневського дек., с. Стенжаричі Володимирського дек., с. Твердині Локачинського дек.),

Мучеників Флора і Лавра (с. Яковичі Володимирського дек.).

Висвята:

диякона Михайла Федіша 7 липня висвячено на священника.

Постриги:

послушницю Іванну Кудрянську 16 липня пострижено в рясофор з ім'ям Неоніла;
послушницю Світлану Стець 16 липня пострижено в рясофор з ім'ям Вероніка;
послушника Павла Мартинова 21 серпня пострижено в рясофор з ім'ям Пимен.

Ювілеї:

Олені Курочкіній, касирці кафедрального собору, 15 серпня – 75 років;
священнику Євгенові Рябцю, священникові собору Різдва Христового у Володимирі, 22 серпня – 35 років;
священнику Володимирові Лазарю, настоятелю храму Великомученика Дмитрія Солунського в с. Знамирівка Цуманського дек., 25 серпня – 35 років;

священнику Ігореві Войтовичу 24 серпня – 30 років;

протоієрею Іванові Левковцю, настоятелю храму Різдва Пресвятої Богородиці в с. Воронів Луцького райдек., 16 серпня – 25 років священнического служіння;

священнику Миколі Гловацькому, настоятелю храмів Святої Трійці в с. Уховець та Апостола Іоана Богослова в с. Стеблі Ковельського райдек., 18 серпня – 10 років священнического служіння;

священнику Василеві Корецькому, настоятелю храму Мучениці Параскеви П'ятниці в с. Милатин Іваничівського дек., 19 серпня – 10 років священнического служіння;

священнику Ігореві Бігуну, священникові собору Різдва Христового у Володимирі, 25 серпня – 10 років священнического служіння;

священнику Василеві Коновалу, настоятелю храму Успіння Пресвятої Богородиці в с. Старий Чорторийськ Маневського дек., 19 серпня – 5 років священнического служіння.

Владика Михайл, духовна консисторія та редакція часопису щиро і вітально вітають вірних із храмовими святами, а священнослужителів, ченців і пані Олену – із вагомими життєвими подіями!

ОГОЛОШЕННЯ

23 вересня – паломництво до почаївських святинь: Почаївська лавра – лаврський скит – монаше кладовище – джерело праведної Анни. Зголошуватися до 22 вересня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 19.00. Вартість поїздки 27 грн.

28 вересня – паломництво до Миколаївського монастиря в Жидичині (Ківерцівський р-н). Зголошуватися до 27 вересня. Виїзд о 17.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 21.00. Вартість поїздки 4 грн.

7 жовтня – паломництво до святинь Рівненщини: монастир у Дермані (п'ять чудотворних ікон і цілюще джерело) – собор в Острозі (мироточива ікона) –

монастир у Межиріччі (чудотворна ікона) – джерело св. Миколая в Гільчі – монастир у Городку (чудотворна ікона, частина гробу Богородиці). Зголошуватися до 6 жовтня. Виїзд о 6.30 від Свято-Троїцького собору в Луцьку. Повернення – о 23.00. Вартість поїздки 30 грн.

У всі поїздки необхідно мати з собою посуд для води і (за бажанням) одяг для занурення у воду. Докладніша інформація та реєстрація – за тел. (03322) 5-42-50.

Виконуємо реставрацію та розпис храмів, а також реставрацію, позолоту, покріплення євхаристійних наборів: чаш, дискосів, лжиць і т. ін. Тел. (050) 660-53-19.

Шановні читачі, дорогі брати і сестри! Не використовуйте наш часопис у господарських цілях! Якщо газета Вам уже не потрібна – передайте її ближнім або в бібліотеку!

ВОЛИНСЬКІ
ЄПАРХІАЛЬНІ
ВІДОМОСТІ

Свідцтво про державну реєстрацію:
ВЛ №219 від 03.08.2004 р.
Віддруковано у МП «Зоря».
м. Луцьк, пр-т Волі, 2, тел.: 8 (03322) 46038
Наклад: 5500. Ціна договірна.
Зам. № 598 від 30.08.2006 р.

ВОЛИНСЬКІ ЄПАРХІАЛЬНІ ВІДОМОСТІ
часопис Волинської єпархії Київського Патріархату
Передплатний індекс: 91241
Засновник і видавець:
Управління Волинської єпархії Української
Православної Церкви Київського Патріархату.
<http://www.pravoslavja.lutsk.ua>
Адреса редакції: 43025, м. Луцьк,
Градний узвіз, 1. Тел./факс: (0332) 722182
pres-sluzhba@ukr.net

Головний редактор Андрій ГНАТЮК

Редакційна колегія:

Прот. Віталій СОБКО (заступник головного редактора), свящ. Андрій РОТЧЕНКОВ (редактор дитячої сторінки), Ірина ДАЦЮК (художній редактор), Віктор ГРЕБЕНЮК (літературний редактор), Святослав КОНОНЕЦЬ (верстка, ТЗОВ «ІНІЦІАЛ»), Галина МЕЛЬНИК (набір).

При використанні матеріалів часопису для публікації в інших ЗМІ посилання на нього є обов'язковим. Редакція не завжди поділяє позиції авторів публікацій, які несуть відповідальність за достовірність поданої інформації, та залишає за собою право редагувати матеріали або не друкувати їх зовсім. Рукописи не рецензуються і не повертаються, листування з читачами – тільки на сторінках газети.